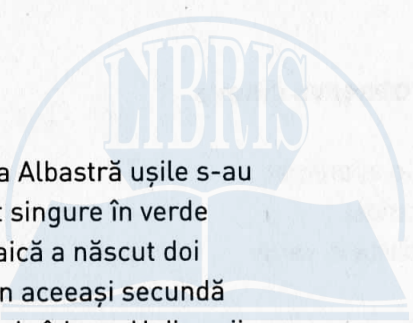

POEȚII**doar, doar i-o observa cineva**

Ca să iasă din anonim
Poeții fac scandal
Își vopsec părul în verde
Peste tot
În cap, la subraț, în nas și în urechi
Umblă pe stradă
Cu pantalonii rupți în cur
E ultima modă vestimentară
Tropăie și scot aburi pe nas
Precum caii
Se îmbracă în costume de călugăriță
Dilie și
Poartă pe capete niște olițe
De noapte doar, doar
I-o observa cineva
Și pe ei.
Dar cine naiba are timp și de amărății
Ăștia? Eu nu știu când
O să le vină mintea la cap
Poeților...

știri

La Casa Albastră ușile s-au
Colorat singure în verde
O rusoaică a născut doi
Băieți în aceeași secundă
Amândoi râdeau. Unii copii
Sunt inconștienți încă de la
Naștere
Habar n-au ce pericole îi
Așteaptă
Un scriitor român curajos s-a
Apucat să scrie poemul gripei
Aviare. Dar
Ghinion: l-au părăsit toate
Trei deodată: nevasta, amanta
Și inspirația.

cel care și-a pierdut oile

Maestrul meu
Care e un mare, o, ce mare, e
Foarte mare Poet
Îmi zicea: oile mele pasc liniștite
În rânduri drepte pe coala albă
De hârtie.
Maestre, i-am mărturisit eu,
La fel sunt și ale mele, mă
Mă uit cum pasc pe coala de
Hârtie dar
Dar nu știu deloc, dar chiar
Deloc nu știu ce au, căci s-au
S-au cam răzlețit. S-au cam
Răzlețit oile mele. Aproape
Că le-am pierdut. Sunt
Cel care și-a pierdut
Oile.
Cel mai rău îmi pare că
Voiam să-mi fac din lâna lor cea
Albă
Albă și fină, voiam să-mi fac niște
Cămăși, niște izmene, niște alea
Căci o să vină ziua când
O să trec în lumea ailaltă și
Ca să ajungi în lumea ailaltă cică
Treci mai întâi pe la Judecata

De Apoi
Și trebuie
Trebuie să apari în fața
Înaltului Judecător, așa că e bine
Să fii curat, să fii spălat și bine
Îmbrăcat
Or, dacă oile mele s-au răzlețit
Eu n-o să am din ce să-mi
Din ce să-mi fac izmene și o
Să ajung în lula goală în fața
Înaltului Judecător care
O să mă certe
O să mă întrebe
Ce e cu tine, mă prostule
De te prezinți așa? Nu-ți e
Nu-ți e rușine un pic?
De-aia, eu nu mai știu ce să mă fac
Maestre
Cu oile astea ale mele
Care s-au răzlețit!

tâmpenii care nu țin de foame

Cu vocea lui ca un tunet
Poetul a strigat:
(în ochi îi scânteiau flăcări daimonice)
„O mâncare bună este mai bună
Decât o mâncare care
Nu este bună!”
Noi, mulțimea, am bătut din palme
Am strigat ura, ura
Am urlat de bucurie și
Din cauza asta
S-a produs un cutremur de cinci grade
Pe scara Richter
În zona Vrancea
Melancolicii nu l-au simțit, ei
Se gândeau la nemurire
La infinit
La zboruri printre stele
Și la tot felul de tâmpenii
Care nu țin de foame.

moartea poetului

N-a fost vis
S-a întâmplat
De-adevăratelea
Mai întâi au început să cânte muzicile
Apoi m-au înfășurat în panglici
Multicolore
Mi-au pus coroană de flori pe cap
Mi-au pus inele și coliere
În degete
Apoi m-au dus în fața mulțimii
M-au ridicat pe un soclu înalt
Unde mă aștepta
Un călău cu un topor uriaș
Nerăbdător să mă așez cu gâtul
Pe butuc
Și să mi-l reteze
Mulțimea tălăzuia, apoi
Nu mai știu ce s-a întâmplat
Pentru că
Am făcut pe mine de frică.

posibile confuzii

Viteza deplasării pământului
Pe orbită
Este de 30,287 de kilometri pe secundă
Și mă mir, nu mă pot opri
Din mirare că nu am vertijuri
Că nu ne doare capul și că nu ne vine să vomităm
Din cauza vitezei.
În unele zone ale planetei
Temperatura maximă atinge 58 de grade
Celsius, ceea ce înseamnă că
Locuitorii de acolo seamănă
Cu o pulpă de pui prăjită în tigaie.
Temperatura minimă în unele zone
Atinge minus 88 de grade Celsius
Ceea ce înseamnă că locuitorii
De acolo
Pot fi confundați cu o înghețată pe băț.
Eu unul nu cred nimic din toate astea!
Cine dracu a mai văzut înghețată pe băț
Care să vorbească și
Care să scrie poezii?

poetul e o rană

Avem prea mult timp la dispoziție
Folosim timpul ca să facem poezii din el
Facem poezii și devenim Poetul, dar
Stăm cu ochii pe Poetul ca să nu facă
Nerozii
Închideți-l pe Poetul într-un țarc
Înfometați-l pe Poetul, arătați-l
Cu degetul, împungeți-l în coastă, dați-i
Bețe pe spinare, nu-l lăsați
Să doarmă
Obligați-l să viseze și să scrie
Versuri, avem nevoie de versuri
Să nu stea degeaba Poetul căci și-așa
Mănâncă pâinea degeaba
Poetul simulează singurătatea
Se prefacă că așteaptă marea spaimă
Și marea iubire de la capătul
Lumânării aprinse la căpătâi.
Poetul e o rană jenantă
Și sâcâitoare
În coasta sulitei.

un apus de soare poetic

Mai întâi mi-am luat o pipă
Goală. Fără tutun. Eu n-am fumat
În viața mea, dar
O pipă
Îți dă prestanță, mai ales dacă ești
Poet.
Un poet cu pipă este mult mai
Talentat.
Apoi am luat coala de hârtie
Creionul
Scaunul pe care m-am așezat
Masa la care să scriu poezia
Despre apusul de soare
Și am așteptat să vină apusul
Ca să scriu poezia despre el
Deși mărturisesc cu infinită jenă
Că nu-mi plac
Apusurile
Dar trebuie să scrii și despre acestea
Dacă vrei să fii numit poet
Altfel nu te crede nimeni.
Și cum stăteam acolo, la masă
Așteptând apusul
Eram atent să văd dacă cei din jur
Au remarcat pornirea mea poetică.
Îmi place să fiu văzut și îmi

Place să fiu lăudat de oameni
Care nu pot fi și ei poeți talentați
Ca mine.
Dar s-a întâmplat
Să mă pregătesc degeaba. A venit
A venit un nor mare, negru
Un nor dens, puturos, lipsit
De maniere și
S-a așezat unde trebuia să apună
Soarele.
Un nor care mi-a dat peste cap
Toate planurile! Toate!
Așa că în final am scris
Poezia fără să văd apusul de soare.
Ce puteam altceva să fac?
Și totuși, poezia asta pe care am
Scris-o e drăguță! Nu-i așa?

bani mulți, foarte mulți

Era cam ora șapte, cred
Cam șapte și treizeci de minute
Dimineața
Abia mă trezisem din somn și doar
Îmi luasem ciorapii
Cam la șapte și treizeci și trei de minute
A sunat el la ușă iar eu i-am deschis
Tipu' era întunecat și negru
Era înalt era ciolănos era...
Eu sunt de la fisc mi-a zis
Iar eu când am auzit am înghețat
De frică
Cu gura larg deschisă și căscată căci
Nimic nu este mai al dracului
Ca fiscul
Pe lumea asta
Nu scapi de el nici mort și îmi
Tremurau picioarele și eram galben
La față de spaimă
Stai liniștit mi-a zis el, că nu am
Nu am venit să-ți luăm, ci am
Venit să-ți dăm
Dar eu nu-l credeam
Unde s-a mai văzut să-ți dea fiscul
Ceva, de exemplu bani?
Nicăieri pe lumea asta